

Sztandar Biblijny

UŚWIĘCENIE

Nr 179

Styczeń 2003

UŚWIĘCENIE

Roczne Godło na 2003

„Odłączcie się od narodów tej ziemi”

— Ezdrasza 10: 11 —

WERSSET wybrany na rok 2003 jest pełen znaczenia dla chrześcijanina i stosowny do czasów, w których żyjemy: „Odłączcie się od narodów tej ziemi.” Zanim szerzej omówimy ten werset, naszkicujemy tło wydarzeń.

W czasie kiedy Ezdrasz, kapłan, wypowiedział te słowa, resztki narodu żydowskiego powróciły z 70-letniej niewoli w babilońskim imperium. Z narodu wziętego do niewoli po upadku Sedekiasza, ostatniego izraelskiego króla, w VII wieku przed Chrystusem, tylko najbardziej gorliwi powrócili do Jeruzalem, dawnej stolicy państwa. Wielu wolało pozostać w Babilonie i jego okolicach, pod nowym perskim rządem.

Dlatego możemy wnioskować, że populacja Jeruzalem w czasach naszego tekstu składała się z bardziej gorliwych i wiernych Izraelitów. Pomimo tego, ich sytuacja nie była pomyślna. Rozwój miasta był w stanie zastoju. Do tej niepomyślnej sytuacji przyczyniał się fakt, że lud nie był w harmonii ze swoim Bogiem przymierza. W rozdziale 10, z którego nasz werset jest cytowany, Ezdrasz nawoływał lud, aby oddzielił się od otaczających go narodów i od „obcych”, cudzoziemskich żon, które wielu mężczyzn poślubiło. Zbiorowo uznając swój błąd, ludzie byli gotowi do reformy – stąd słowa naszego tekstu.

Przyznając się do grzechu, którego byli winni, ludzie oświadczyli, że są gotowi postąpić zgodnie z radą Ezdrasza. Oni uświadomili sobie, że nie będzie żadnego postępu w ponownym zasiedlaniu miasta, jeśli tego nie uczynią. Tego rodzaju zbiorowa reforma zdarza się raz na jakiś czas, szczegól-

nie wtedy, gdy występuje silne poczucie tożsamości społeczeństwa. Zdarzały się czasy, w których chrześcijański zapal przekształcał społeczeństwo. Wiele z najlepszych praw, jakie narody rozwinęły, miało swój początek w takich czasach – praw, które określają jak traktować starszych, młodych oraz ubogich, a także praw zapewniających swobody w życiu religijnym i społecznym. Wysoki poziom życia narodowego często zbiegał się z chrześcijańską reformacją i społecznym ożywieniem. To było prawdą w pionierskich latach Kościoła Metodyskiego w kolonialnej Ameryce pod kierunkiem Francisca Asbury’ego (który był przedstawicielem Johna Wesleya w koloniach), a ewangeliczne i adwentystyczne ruchy w Stanach Zjednoczonych w XIX wieku przyciągały wielkie liczby ludzi na „odrodzeniowe” nabożeństwa.

CHRZEŚCIJANIN W ŚWIECIE

Gdybyśmy ograniczyli napomnienie Ezdrasza do okoliczności jego czasu, to dzisiaj ono przedstawiałoby dla nas małą wartość. Lecz ponieważ większość biblijnych napomnień ma szerszy zasięg w ukrytych tam zasadach, możemy czerpać z nich wartościowe lekcje dla nas samych – chrześcijan żyjących we współczesnym i szybko zmieniającym się świecie. Pismo Święte jest zawsze stosowne i wciąż aktualne – jest jedynym stałym elementem we wciąż zmieniającym się świecie.

Być może każde pokolenie tęskni za „dobrymi dawnymi czasami” i potępia wiek, w którym zachowywało się powierzchownie i niemoralnie. Jest trochę prawdy w tym oskarżeniu, lecz także jest prawdą, że przeszłość nigdy nie była tak „dobra”

„**PODNIĘCIE SZTANDAR DO NARODÓW**” – Izaj. 62:10

Spis Treści

Styczeń 2003

UŚWIĘCENIE – 2

Paradoksem, z jakim styka się chrześcijanin jest jak zachować wiarę i prawosć wobec ataków bezbożnego świata i w tym samym czasie być wiarygodnym i współczującym sługą udzielającym błogosławieństw innym.

BIBLIJNA LEKCJA EZDRASZA – 8

Nauka studiowania Biblii w uczciwy i obiektywne sposoby nie przychodzi łatwo. Służba Ezdrasza wobec Izraela nasuwa pewne pożyteczne lekcje.

PYTANIA BIBLIJNE – 10

- * Wiara a łatwowierność
- * Zazdrość, zawiść, pożydlwość
- * Czy oburzenie i gniew są właściwe?

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa (PL ISSN 1230-1086) Miesięcznik – Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman Chester Springs, Pa. 19425, USA, Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. **Witryna internetowa:** <http://epifania.pl>
Cena: pojedynczego numeru – 1,50 zł; prenumerata roczna (12 numerów) – 18 zł.

jak opisuje ją pamięć. Ten świat w znaczeniu jego kultury i obyczajów, nigdy nie był światem Boga. Naród izraelski miał w swej historii odstępstwa oraz podejmowane bez entuzjazmu próby życia zgodnego z jego przywilejami, jako Boskiego wybranego ludu i nigdy nie osiągnął doskonałego poziomu potrzebnego do uzyskania wiecznego życia. Ani nie mógł tego uczynić; rzeczywiście, ich nieodpowiedniość była rokrocznie podkreślana w Dniu Pojednania, kiedy ich narodowe poświęcenia i ofiary zapewniały im pojednanie z Bogiem przymierza i typiczne usprawiedliwienie na rozpoczynający się rok. Jednakże, jak Apostoł Paweł wskazuje, krew wołów i kozłów nigdy nie może zdjąć potępienia grzechu; oni musieli czekać na okupową ofiarę Chrystusa na krzyżu, obejmującą jednocześnie wszystkich (1 Tym. 2:1-6; 1 Jana 2:1,2).

Chrześcijanin celem

Chrześcijański mężczyzna lub kobieta wchodzi w społeczność z Niebiańskim Ojcem opartą na jego lub jej wierze w Chrystusa – na wierze, która usprawiedliwia i która pozwala, by grzesznik był uważany przez Boga jako sprawiedliwy (Rzym. 5:6-11). Radość z tej społeczności zawsze podlega chrześcijańskiemu sumieniu. Każde poczucie winy zakłóca czystość i radość tej społeczności oraz powoduje pojawienie się chmur pomiędzy wierzącym i Ojcem. Za nasze codzienne grzechy zaniedbania i te, które zostały popełnione, powinniśmy prosić Ojca o Jego przebaczenie, którego On hojnie udziela, jak sam obiecał, w imieniu Jego Umilowanego Syna. W ten sposób możemy doznać zapewnionego spokoju.

Lecz jak w przyrodzie są drapieżcy do każdej ofiary, tak jest z chrześcijaninem. Jak Apostoł Paweł oświadcza, „diabeł, jako lew ryczący obchodzi, szukając kogoby pożarł” (1 Piotra 5:8). Kilka takich odgłosów może przerażać tak jak ryk lwa, który zaskakuje swoją ofiarę, paraliżuje i czyni ją bezsilną.

Tak samo diabeł, ukradkiem zbliża się do niczego nie podejrzewającego chrześcijanina, aby unieruchomić go atakiem winy i potępienia, oddzielając go od Źródła jego siły. W odróżnieniu od lwa, diabeł nie działa samotnie. On wykorzystuje w tym ataku sposoby ciała i świata. To są potężne zastępy.

Co znaczy „ziemia”?

„Ziemia” w tym wersecie odnosi się do „świata”, który w Piśmie Świętym często oznacza otaczające narody z ich społecznym porządkiem, zwyczajami i kulturą – wszystkie z nich są w sprzeczności z regułami i powołaniem świętego narodu, teokracji Izraela. Ezdrasz mógł dostrzec, że ludzie nie będą w stanie ponownie stworzyć dobrze prosperującego państwa, dopóki nie zrezygnują ze zwyczajów, których się nauczyli będąc niewolnikami w Asyrii. Szczególnie szkodliwe były „obrzydliwości” ludów otaczających ziem z ich nieczystością ciała i ducha (Ezdr. 9:1,2,10-15). Nawet Lewiści byli uwikłani w to haniebne pogwałcenie Pańskich rozkazów, a samolubne i światowe kompromisy rozwinęły w nich bezbożne cechy, zarówno cielesne jak i duchowe. Wydawało się trudną rzeczą, aby mężowie wyrzekli się, czyli rozwiedli ze swymi żonami, które bez wątplenia kochali. Biblia nie podaje wielu szczegółów na ten temat, lecz pisze, że ten proces zajął kilka tygodni (10:11-13,16,17).

Nawet w tym wieku globalizacji, zwyczaje zawierania małżeństw w poszczególnych narodach różnią się. W wielu krajach, które do minionej generacji uważały się za chrześcijańskie, instytucja chrześcijańskiego małżeństwa przeżywa kryzys. Wiele par nie dostrzega żadnej wartości w uregulowaniach prawnych związanych z chrześcijańskim (lub cywilnym) małżeństwem i żyje w związkach konkubinatywnych. Jak zanika wiara w chrześcijaństwie, tak samo jest z przestrzeganiem chrześcijańskich zwyczajów.

Gdziekolwiek znajdzie się prawdziwy chrześcijanin, on lub ona będzie się odróżniać od otaczającej kultury. Przestrzeń, która oddziela chrześcijanina od otaczającego go świata jest strefą zagrożenia. Ta przestrzeń zazwyczaj zmniejsza się, kiedy chrześcijanin przybliży się do świata, a nie odwrotnie. Świat zawsze będzie wrogiem sprawiedliwości – dopóki na ziemi nie zostanie ustanowiony sprawiedliwy rząd i ludzkość nie nauczy się Boskich dróg w ziemskim Królestwie Chrystusa (Mat. 6:10; Izaj. 26:9). Jak brzmiały słowa modlitwy w pięknej pieśni Hensleya:

*O Boże, przyjdź Królestwo Twoje,
Swe panowanie rozpocznij, Chryste;
Żelazną Twą łaską
Tyranie grzechu pokonaj.*

Świat przemija

Ogólnie mówiąc, jedyną drogą dla poświęconego chrześcijanina jest odłączenie się od świata (Rzym. 12:2). To nie oznacza izolacji, ponieważ my musimy żyć w świecie i zwracać baczną uwagę na nasze otoczenie (1 Kor. 7:31). Oddzielenie od świata jest głównym elementem poświęcenia. Być poświęconym to być „odłączonym” na Boski użytek. To nie znaczy, że mamy być *świętoszkami*. Jako chrześcijanie, podniesieni przez łaskę Bożą z grzęznących piasków grzechu i postawieni na trwalszym gruncie, nie jesteśmy lepsi niż inni wokół nas, lecz doznaliśmy przebaczenia, chociaż zawsze mamy świadomość naszych błędów i wad. Nie, uświęcenie jest ciągłym procesem, przez który jesteśmy przekształceni w miniaturowy obraz Chrystusa, nasz tok myślenia i nasze uczucia są stopniowo przemieniane, aby coraz lepiej odzwierciedlać Boski umysł i charakter.

Jeśli sądzimy według norm świata i miłujemy zgodnie z normami świata, nasze myślenie i charakter z czasem przystosuje się do nich. Nasze opinie staną się cyniczne, krytyczne i całkowicie przyziemne. Będziemy miłować i oceniać innych jedynie według ciała, a odpowiednio do tego nasza życzliwość i sprawiedliwa ocena innych będzie cierpieć. Takie postępowanie oddali nas od podobieństwa Bożego, dzięki któremu można miłować nieprzyjaciół i przejawiać długie znoszenie w stosunku do wszystkich.

Lud Pański różni się między sobą z powodu dziedziczenia i wychowania. Przez swoje usposobienie i osobowość niektórzy z ludu Pana są pociągani do światowych rzeczy; dla nich oddzielenie od świata nie przychodzi im łatwo. Tacy powinni nauczyć się ograniczania swego zainteresowania tam, gdzie sprawy cielesne przedkładają nad duchowy-

---

*Jeśli sądzimy według norm
świata i miłujemy zgodnie z
normami świata, nasze myślenie
i charakter z czasem przystosuje
się do nich. Nasze opinie staną
się cyniczne, krytyczne i
całkowicie przyziemne.*

---

mi i zawsze mieć się na baczności, by strzec swojego sumienia. Niezależnie od rodzaju naszej osobowości, Pan jest w pełni zdolny, by skutecznie z nami postępować i zna trudności oraz pokusy, na które każdy z nas napotyka (1 Kor. 10:13; Żyd. 2:17,18).

Ważność przebywania we właściwym „jarzmie”

Jako ogólna zasada, Apostoł Paweł odradza chrześcijanom chodzenie w „jarzmie”, czyli wiązanie się z niewierzącymi (2 Kor. 6:14). Małżeństwo oparte na takiej nierówności prawdopodobnie będzie obfitować w trudności. Jednakże, jest to trochę lepsza sytuacja niż ta, do której odnosi się Ezdrasz i nie na to jest położony główny nacisk w tym artykule. Dla chrześcijańskiego mężczyzny lub kobiety małżeństwo jest zamierzone na całe życie, a każdy chrześcijanin, który związał się z niewierzącym, jest niemniej jednak zobowiązany, by wypełnić kontrakt i modlić się, aby błogosławieństwo dla jednej, drugiej lub obu stron, było jego rezultatem.

Pismo Święte zawiera dostateczne wskazówki do kontynuowania dobrego chrześcijańskiego małżeństwa, w którym działają zasady odzwierciedlające te, których Bóg oczekuje od swego ludu: duch służby, lojalność i życzliwość. Taki związek odzwierciedla jedność, która występuje pomiędzy Chrystusem i Jego Kościołem, i jest czymś wspólnym. Światowe pokusy zbyt często zakłócają ten niepowtarzalny i zażyły związek pomiędzy mężem i żoną, i obecnie instytucja małżeństwa jest o wiele mniej ceniona niż była kiedyś. Ważne jest, aby chrześcijańskie pary stawiały energiczny opór wobec takich wpływów.

ŚWIADCZENIE CHRZEŚCIJANINA W ŚWIECIE

Jak mamy się zachowywać

Oddzielenie od świata nie oznacza, że powinniśmy być wyjątkowymi ludźmi, uważając się za

wyższych niż ludzie w świecie. Nawet Ezdrasz wrócił do Babilonu, aby studiować (patrz artykuł na stronie 8 bieżącego numeru). W naszych poglądach nie powinniśmy być sekciarzami. Pan odłączył dla siebie chrześcijan w wielu dziedzinach życia i w różnych instytucjach oraz denominacjach religijnych. Wszyscy, którzy przyjmują Chrystusa jako Zbawiciela i Króla, są Braćmi i Siostrami w wierze. Jednak to nie znaczy, że nie powinniśmy doceniać ważności prawdziwych doktryn. Musimy szukać prawdziwych (biblijnych) doktryn i mocno się ich trzymać. Jednakże, nie mamy potępiać tych, którzy różnią się w doktrynie, jeśli ich życie, skądinąd, dowodzi oddania zasadom chrześcijańskiej wiary i życia.

Jako chrześcijanie, mamy być przykładem dla świata. Mając na myśli przykładowy wpływ swoich uczniów, Jezus używa dwóch symboli – soli i światła. Pod pierwszym symbolem (Mat. 5:13), ich wpływ miał być środkiem konserwującym w środowisku, zapobiegającym zepsuciu, które następuje, gdy społeczeństwo odwraca się od wiary w Boga i od Jego dróg. A z innego punktu widzenia (w.14-16) Pan powiedział, że oni byli niczym miasto na wzgórzu rzucające światło w ciemności, oświetlając drogę innym.

Wszystko co mówimy i czynimy powinno mieć na względzie postępowanie Mistrza. Kiedy świat patrzy na chrześcijanina, powinien dostrzegać, że on lub ona postępuje z Chrystusem. A jako naśladowcy Mistrza, możemy się spodziewać odrzucenia i być może prześladowania. Jeśli świat nie miłował Pana Życia, który był doskonały, nas także nie będzie miłował (Jan 15:18-24).

Czego powinniśmy uczyć

Naszym jedynym obowiązkiem jako poświęconych chrześcijan jest, by żyć pobożnym (sprawiedliwym i świętym) życiem, trzymając się biblijnej prawdy i głosząc ją przy każdej sposobności. Lecz, aby być zdolnymi świadkami Słowa, musimy być studentami Słowa. Mamy wiedzieć, w co wierzymy i dlaczego. O czym Pismo Święte nas uczy i co powinniśmy głosić?

* O Okupowej ofierze Chrystusa i jej uniwersalnym charakterze (wszyscy powstaną z grobów i będą mieć pełną sposobność osiągnięcia wiecznego życia – Jana 5:28,29);

* O prawdziwej naturze śmierci (umarli nie żyją w mękach, lecz śpią – Kazn. 9:10);

* O prawdziwej definicji i przeznaczeniu ludzkiej duszy – Ezech. 18:4; Rzym. 6:23;

* O nadchodzącym Królestwie na ziemi – Mat. 6:10;

* O jedności Boga (Wszechmocny Bóg nie mógł sam umrzeć za człowieka, lecz zamiast tego, posłał swego Syna – Jana 5:36,37; Jana 3:16);

* O dwóch ogólnych klasach, wybranych i niewybranych (ludzkość w ogólności) i że rozwój każdej z nich ma miejsce w oddzielnym okresie – wybrani najpierw, a następnie niewybrani – Dz.Ap. 17:31; 1 Tym. 2:6; 1 Jana 2:2.

Większość z tych poglądów wyznaje ogólnie chrześcijan. Lecz są inne, które ich dzielą. Jest godne ubolewania, że chrześcijan dzieli doktryna, lecz taka sytuacja jest obecnie i ona będzie trwać jeszcze przez pewien czas.

IZRAEL ZAŚLEPIONY WOBEC JEZUSA, MESJASZA

Jezus, Mesjasz był posłany do swego własnego narodu, Żydów, aby wypełnić przymierze Jehowy z nimi (Mat. 10:5-7). Jako naturalne nasienie Abrahama, oni słusznie domagali się swojego dziedzictwa. Oni byli ludem wybranym do rozsiewania błogosławieństw na wszystkie narody ziemi (1 Moj. 12:3). Opisując ich we wzruszających i współczujących słowach, nasz Pan ubolewał nad ich brakiem gotowości do przyjęcia Go. On nie spełnił ich oczekiwań, i, oprócz stosunkowo nielicznych, oni nie przyjęli Jego zaproszenia, by Go naśladować. I prześladowali tych, którzy za Nim poszli.

Przejście od Mojżesza do Chrystusa dla większości było po prostu zbyt trudne. Nauczani i wprowadzeni w błąd przez „tradycje starszych” (Mar. 7:5, KJV), nie zdołali rozpoznać Tego, na którego przez tyle wieków zbiorowo oczekiwali. „Mnie nie ujrzyście od tego czasu, aż rzeciecie: Błogosławiony, który idzie w imieniu Pańskim” (Mat. 23:37-39). Te przygnębiające słowa były zapowiedzią okropnego rozproszenia i cierpienia w wiekach, które miały nadejść, dla tych, którzy kiedyś byli ludem przymierza. A mimo to Bóg nadal ich miłował.

Apostoł Paweł mówi nam w Rzym. 11:25,32, że Bóg zaślepił umysły Żydów, aby wszystkim okazał miłosierdzie. Czy zaślepienie ich jest miłosierne? Wraz z wiedzą przychodzi odpowiedzialność; jeśli ktoś nie postępuje zgodnie z tą odpowiedzialnością, sprowadza na siebie potępienie i karanie. Izrael nie miał być potępiony bez miary, lecz Bóg odwrócił swoją twarz od nich, jak gdyby zasłaniając ich przed wspaniałym światłem Ewangelii. Inaczej mówiąc skierował ich do ciemności, którą sami sobie wybrali (Rzym. 10:20,21). Lecz On nigdy ich nie porzucił. On nie unieważnia swoich obietnic (Rzym.11:2,26-29).

Umiłowani nie z powodu własnej upartości, lecz dla wiary ich ojców, patriarchów, Izrael jest

---

Ze wszystkich stron jesteśmy otoczeni przez wszelkiego rodzaju pokusy i atrakcje zajmujące naszą uwagę i czas. Wiele z tych zajęć co najmniej zabiera poświęcony czas, pochłaniając godziny, które mogłyby być lepiej spędzone na studiowaniu, medytacji i dobrych uczynkach. W najgorszym razie, one szkodzą naszym świętym myślom i kierują naszą uwagę na ziemskie sprawy, umacniając roszczenia ciała w naszym sercu i umyśle.

---

zachowywani w pamięci Ojca i traktowani z głębokim współczuciem. W wyznaczonym czasie On przywrócił im ich własną ziemię (1948 rok) i od tego czasu zachowuje ich w niej, pomimo licznych usiłowań o charakterze militarnym lub politycznym, zmierzających do ich usunięcia. Oni mieszkają w ojczyźnie, jednak smutna jest świadomość, że obecnie większość Żydów w Izraelu nie oddaje Bogu chwały za ich powrót. Lecz nadejdzie dzień, kiedy oni będą patrzeć na Tego, którego razem ukrzyżowali i będą za Nim płakać, jak za jednorodzonym.

Wszyscy chrześcijanie powinni być dobrej myśli jeśli chodzi o Izrael. W rzeczywistości, obecne wydarzenia na Bliskim Wschodzie manifestują moc i dokładność prorocstwa. Ustanowienie Izraela w jego własnej ziemi po tak długiej tułaczce, jest podporą dla naszej wiary, że Bóg realizuje swoje cele i we właściwym czasie zaprowadzi Swój sprawiedliwy rząd na ziemi. Dla badacza prorocत्व jest to jeszcze jedną zachętą do uświęcenia (2 Piotra 3:13,14).

TWORZENIE MOSTÓW NAD PRZEPAŚCIĄ

Mamy budować mosty nad wielką przepaścią, która oddziela nas od otaczającego świata, aby ci, którzy obecnie nie znają Pana i Prawdy, mogli się przekonać. Musimy być czujni, zawsze gotowi, by głosić Słowo dla Pana, by świadczyć o Jego Prawdzie (1 Piotra 3:15,16).

Ten świat – społeczny porządek – nie ma żadnej przyszłości (1 Piotra 1:24,25; 2 Piotra 3:7,11-13). Obecny czas ucisku w dużej mierze wynika z grzechu – nie tylko pierwotnego grzechu Adama, lecz grzechów popełnianych zbiorowo przez świat, który odrzuca Boskie objawienie, Pismo Święte. Takie odrzucanie obecnie się rozszerza. Do pewnego czasu Bóg tolerował ignorancję świata, lecz posyłając Chrystusa na świat On ustanowił wzorzec, na podstawie którego wszyscy mieli być odtąd sądzeni, bez względu na to czy wierzą, czy nie (Dz.Ap. 17:30,31). To nie znaczy, że świat obecnie jest postawiony bezpośrednio w obliczu życia czy śmierci, lecz na świecie jest światło (Jan 1:9,29) i wszyscy muszą się opowiedzieć po jednej lub drugiej stronie. Nasze życiowe decyzje są podejmowane zgodnie z naszym poglądem na życie; jeśli w tym poglądzie nie ma Boga, to odpowiednio wpłynie na nasze decyzje.

OBFITOŚĆ POKUS

Ze wszystkich stron jesteśmy otoczeni przez wszelkiego rodzaju pokusy i atrakcje zajmujące naszą uwagę i czas. Wiele z tych zajęć co najmniej zabiera poświęcony czas, pochłaniając godziny, które mogłyby być lepiej spędzone na studiowaniu, medytacji i dobrych uczynkach. W najgorszym razie, one szkodzą naszym świętym myślom i kierują naszą uwagę na ziemskie sprawy, umacniając roszczenia ciała w naszym sercu i umyśle. Z natury, życie chrześcijanina nie jest atrakcyjne. Prowadzone we właściwy sposób, jest trudne.

To nie znaczy, że chrześcijanin ma być smętny, surowy i pozbawiony poczucia humoru. To znaczy, że nawet nasze przyjemności są regulowane przez poważne uświadomienie sobie, że błahostki tego świata nie są skarbem, którego szukamy. My mamy korzystać ze świata, lecz nie nadużywać go (1 Kor. 7:31). Wszyscy wokół nas są cierpiący, niedoceniający i zbłąkani. Jako chrześcijanie nie możemy ich lekceważyć, ponieważ nasz Mistrz nie lekcewał ich. Mamy żyć tak, jak On żył. Ponieważ we wszystkich sprawach Chrystus jest naszym przykładem. Chociaż nasz Pan był zdeterminowany w oddaniu się swej misji – kładąc swoje życie dzień po dniu, a ostatecznie na krzyżu, jako Odkupiciel człowieka – On współczuł otaczającym Go ludziom, Żydom i poganom. Jego współczucie i wielkoduszność wyrażała uczucia Ojca, którego obecnością On się rozkoszował. Niech tak będzie z każdym z nas w tym roku.

Nasza pieśń na ten rok, „Żegnaj próżny świecie”, wyraża uczucia poświęconego i oczyszczonego serca, które codziennie odrywa się od

rozkoszy światowości i samolubstwa a przywiązuje się do spraw duchowych. Polecamy ją naszym czytelnikom razem z werselem na ten rok.

Żegnaj próżny, zwodniczy świecie,
Ze wszystkim, co uważasz za dobre!
Memu Panu będę wierny,
Który kupił mnie swą krwią.
Wszystkie twe próżności niech przeminą;
Przyjemności nie sprawia mi twa pycha;
*Tylko Jezusa będę znać,
Jezusa ukrzyżowanego.*

Chrystusa znać, to życie i pokój,
I rozkosz, która nie ma końca;
Na Jezusie polegać,
To szczęście całe moje;
W Jego łasce wzrastać dzień po dniu,
I zawsze w Jego wierze trwać;
*Tylko Jezusa będę znać,
Jezusa ukrzyżowanego.*

To On wszystkich połączy
Zbawcza prawda to potwierdza;
Podziwajcie długość, szerokość, wysokość
I głębokość Jezusa miłości!
Wszystkim ludziom chętnie wskażę
Na tę krew przez wiarę skuteczną.
*Tylko Jezusa będę znać,
Jezusa ukrzyżowanego.*

— Nr 312 (Pieśni Brzasku Tysiąclecia w jęz. angielskim)

„Odląćcie się od narodów tej ziemi”

Ezdr. 10: 11

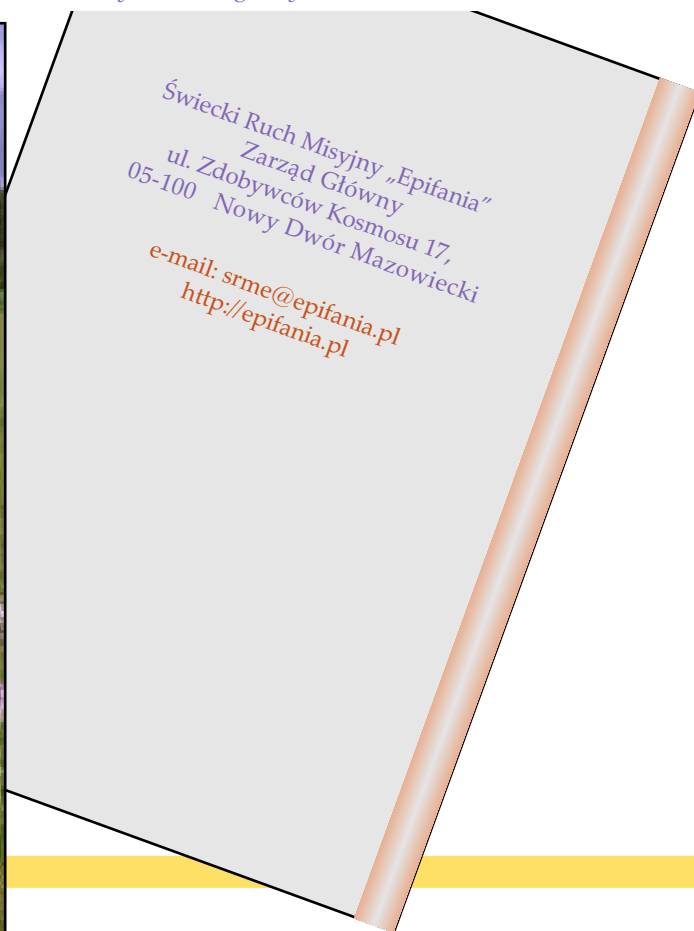
Ktoś dobrze powiedział: „Chrześcijanin na świecie jest jak okręt na oceanie. Okręt tak długo jest na nim bezpieczny, jak długo ocean nie jest wewnątrz okrętu.” Jedną z największych trudności obecnego chrześcijaństwa polega na tym, że dopuszcza się do niego obcych, „narody tej ziemi”, i uznaje za chrześcijan. To przynosi szkodę nie tylko chrześcijanom przez obniżanie poziomu ich życia (ponieważ *przećiętna* o nim stanowi), lecz także szkodzi „obcym” przez to, że liczni z nich wierzą w swoje całkowite bezpieczeństwo, bez potrzeby nawrócenia się, gdyż zewnętrznie zasługują na szacunek i często, być może, uczestniczą w nabożeństwach.

* * *

Lud Boży jest świętym narodem, odląconym od wszystkich innych na służbę Bogu. Jego wiara, duch, nadzieje i dążenia różnią się od tych, jakie ma człowiek naturalny. Te dwie klasy tak różnią się od siebie, iż każdy wysiłek nawiązania między nimi łączności stałby się dla nich bolesny i zgubny. Ten związek byłby szczególnie niekorzystny dla ludu Bożego. Dla dobra obu klas wzajemne rozdzielenie jest konieczne . . . . .

Codzienna Niebiańska Manna na 3 sierpnia
BS, '03,1-7

Poniżej przedstawiamy folder z Rocznym Godłem na 2003 rok o wym. 210mm x 140mm.
U góry folderu znajduje się otwór, aby można go było zawiesić.

IZRAEL POWRACA Z BABILONU

Jedynie 50 000 osób spośród wielkiego narodu Izraela, który został zabrany do niewoli babilońskiej, zachowało prawdziwą wiarę w Boga i obietnicę Abrahamową oraz właściwy zapał i odwagę, aby powrócić do Jerozolimy – podróżując około czterech miesięcy i pokonując w przybliżeniu 800 mil. Kiedy zmęczeni drogą podróżni dotarli do Jerozolimy, doznali wielkiego rozczarowania, ponieważ, zgodnie ze Słowem naszego Pana, miasto było spustoszone na 70 lat (2 Kron. 36:21). Wielu nigdy nawet nie widziało Palestyny. Na rozkaz Nabuchodonozora mur oraz świątynia zostały zburzone, a wiele prywatnych rezydencji również legło w gruzach i były „spustoszone”. To miejsce stało się pustynią. Tam, gdzie poprzednio były ulice, teraz rosły drzewa. Panował powszechny nieład. Izraelici potrzebowali więcej niż jednego roku, aby znaleźć się w warunkach godnych do życia, a wtedy skierowali swoją uwagę na odbudowę świątyni.

Ta resztką narodu zajmowała jedynie niewielki rejon Palestyny, około 25 mil kwadratowych, z centrum w Jerozolimie. Pozostałe terytorium Palestyny było w większym lub mniejszym stopniu zasiedlone przez imigrantów. Król Babilonu stosował praktykę przemieszczania niewolników jednego narodu na terytorium drugiego, tak więc stare związki rozpadły się, a oni utracili swoje naturalne cechy i stali się bardziej uzależnieni od babilońskiego rządu. Ci ludzie osiedleni w Palestynie, wywodzący się z różnych narodowości, przyswoili sobie niektóre tradycje i religijne zwyczaje tej ziemi, tak że za dni naszego Pana, 566 lat później, byli znani jako Samarytanie. Te wymieszane ludy nie przykładają wielkiej wagi do powrotu Żydów z Babilonu aż do czasu, kiedy usłyszeli o ich projekcie odbudowy Świątyni na ich własnym terytorium. Samarytanie, którzy do tego czasu nie byli zbyt uslužnymi sąsiadami, podchwycili myśl o odbudowie Świątyni, ponieważ pamiętali starożytną chwałę zamieszkującego tę ziemię narodu, którego wielki król Salomon wybudował pierwszą Świątynię. Samarytanie, przestając działać jako wrogowie, zaproponowali swoją pomoc, którą Żydzi odrzucili, uświadamiając sobie prawdopodobnie, że błogosławieństwo i zaszczyt odbudowy Jerozolimy przynależy jest jedynie Izraelitom, których Bóg wybierał w tym czasie, aby przez doświadczenie rozwinać prawdziwych Izraelitów, typiczne nasienie Abrahama.

BS, '03,7.

BIBLIJNA LEKCJA EZDRASZA

NEHEMIASZ 8

„Zakon Pański jest doskonały, nawracający duszę”

— Ps. 19: 8 —

EZDRASZ NAJWIDOCZNIEJ POWRÓCIŁ do Babilonu, aby przeprowadzić studia nad Zakonem i sporządzić z tego sprawozdanie. Następnie, 13 lat później, znów słyszymy o nim jako o wybitnej postaci w Jerozolimie. Dzieło ukończenia przez Nehemiasza murów miasta i jego bram nastąpiło tydzień przed żydowskim nowym rokiem. Ten tydzień był przeznaczony na odpoczynek i pokrzepienie, a tego dnia (około 1 października) miało miejsce powszechne zwołanie lub zgromadzenie publiczne na otwartej przestrzeni, tuż za świątynią. Wzniesiono tam podium lub mównicę dla Ezdrasza, który z tej okazji wystąpił jako nauczony w Piśmie lub uczoney mąż, czytając ludowi z Księgi prawa od poranku aż do południa. Czytanie odbywało się etapami; kapłani i Lewici wmieszali się w lud, wyjaśniając im znaczenie wielu ustępów. Kiedy prawo było odczytywane, ci ludzie, z szacunku, wstali, a następnie usiedli na ziemi, kiedy je dyskutowano.

To była nadzwyczajna lekcja Biblii, która wzbudziła głębokie zainteresowanie. Ponieważ ludzie usłyszeli słowa Boskiego Prawa i byli świadomi, że przestąpili to Prawo – nawet do tego stopnia, do jakiego pozwalały im możliwości – dostrzegli powód dla którego Pan dozwolił, aby przyszedł na nich różne chłosty, niewole, itp. Dostrzegli, że

takie było Jego przymierze, które zawarł z nimi; że posłuszeństwo tej części przymierza, która ich dotyczyła, była nagradzana błogosławieństwami i powodzeniem, a nieposłuszeństwo – karą, niewolą itd. Świadomość grzechu sprowadziła żal i łzy – lud zapłakał boleśnie.

Wówczas Nehemiasz, Ezdrasz i inni wyjaśnili ludowi, bezpośrednio lub przez Lewitów, że to nie jest czas na łzy, ale przeciwnie, czas radości. Mieli pamiętać nie tylko srogość Boga w karaniu przestępstw ich ojców, ale mieli pamiętać również o Jego litościach, które teraz do nich wracają, i szczególnie oceniać fakt, że ponownie posłał do nich Zakon, okazując w ten sposób gotowość przywrócenia ich z powrotem do Swojej łaski. Oni przypomnieli sobie, że ten sam Zakon, który przepowiadał kary, ogłaszał także miłosierdzie Boże oraz to, że gdy będą pokutowali, On wybaczy im i przywróci do Swojej łaski. Tak więc ich łzy obróciły się w śmiech, a ich lament – w radość.

Posłannictwem Nehemiasza były słowa: „Idźcie, jedzcie rzeczy tłuste, a pijcie napój słodki, a posyłajcie części tym, którzy sobie nic nie nagołowali; albowiem święty jest dzień Panu naszemu. Przetoż się nie frasujcie; albowiem wesele Pańskie jest siłą waszą” (w.10).

CZYTALI ZAKON WYRAŹNIE

Mamy oświadczenie, że oni „nauczali lud zakonu”. Oczywiście, dzisiaj odczuwa się wielką potrzebę takiego właśnie nauczania. Nominalny duchowy Izrael znajduje się w oplakanyim stanie z powodu braku zrozumienia Słowa Bożego. Wydaje się, że żyjemy w czasie, do którego odwołał się Prorok, zapowiadając: „... poślę głód na ziemię”, mówi Pan, „nie głód chleba, ani pragnienie wody, ale słuchania słów Pańskich” (Amos 8:11).

Wielu wyobraża sobie, że zna nauki Biblii, podczas gdy w rzeczywistości są oni obeznani z takim lub innym wierzeniem z tej mroczniejszej przeszłości, a wszystkie one, musimy przyznać, zawierają trochę prawdy z dużą dozą błędu. Nasz wielki błąd polega na założeniu, że nasze wyznania wiary i wszystkie nasze wierzenia mocno i w zupełności odpowiadają naukom Biblijnym. Ten błąd kosztował już bardzo wiele. Tysiące najbardziej szlachetnych umysłów porzuciło Biblię wskutek błędnego przypuszczenia, że te wierzenia w sposób właściwy przedstawiają jej nauki. Te inteligentne umysły, upewniając się, że dłużej nie mogą popierać całkowicie żadnego chrześcijańskiego wierzenia, odrzucają zarówno te wierzenia, jak i Biblię.

STUDIOWANIE BEZ WYZNANIOWYCH OKULARÓW

To, co koniecznie powinno być zrobione, to podjęcie studiów Biblii, jednak bez naszych wyznaniowych okularów. Nasi przodkowie, którzy stworzyli te wierzenia mają większy lub mniejszy udział w prześladowaniu siebie nawzajem, co dzisiaj całkowicie potępiamy. Bez wątpienia byli, oni tak samo uczciwi, jak my, ale mieli mniej światła – żyli bowiem w ciemnych wiekach. Wiara, że Bóg mężczy tysiące milionów Swoich stworzeń, doprowadziła naszych przodków, mających jak najlepsze intencje, do stosowania wobec siebie tortur w imieniu Boga, w sposób, którego dzisiaj nie możemy popierać jako sprawiedliwy ani jako Chrystusowy, bądź też jako wypływający z miłości.

Wobec tego dlaczego mamy zakładać, że te wierzenia są poprawne we wszystkich szczegółach? Czy raczej nie powinniśmy widzieć, że skoro tak dobry człowiek, jakim był brat Jan Kalwin, popełnił tak wielki błąd podpisując nakaz sądowy, który posłał brata w Chrystusie, Serwetusa, na stos, dowodząc, że coś złego tkwiło w teologicznych ideach Kalwina, które położyły fundament pod prawie wszystkie nasze protestanckie wierzenia?

Przy pomocy tych cudownych Biblii, które mamy dzisiaj, i które znajdują się prawie w każdym domu, powinniśmy znać więcej jej nauk, niż którykolwiek z naszych przodków mógł w jakikolwiek sposób poznać. Nasze Biblie nie tylko stanowią w tym względzie pomoc w nauczaniu, ale wydawane są w dogodnej formie. Mamy pomoce do studiowania w postaci konkordancji, uwag na marginesie, Biblie zredagowane tematycznie itd. Czy nie jest czas, aby duchowi Izraelici dołożyli wszelkich starań, żeby na nowo zwrócić się ku Biblii i nauczać ludzi uwzględniając jej nauki?

Nie jesteśmy zwolennikami tylko czytania dużej ilości rozdziałów dziennie lub zapamiętywania wersetów ani też zwykłych lekcji w Szkołach Niedzielnich. Jesteśmy orędownikami odbudowy naszej wiary jedynie na podstawie Biblii. Gdyby wszyscy z ludu Bożego mogli zdjąć ze swoich umysłów wyznaniowe okulary i badać na nowo Słowo w jego własnym świetle, to z pewnością wielkie błogosławieństwo szybko spłynęłoby na nich. Ci studenci biblijni wkrótce staliby się jednością wzajemnie, a także z Ojcem i z Panem Jezusem Chrystusem – jednym Kościołem Boga żywego, o którym wspomina Pismo Święte, z jednym Panem, jedną wiarą, jednym chrztem, Jednym Bogiem i Ojcem wszystkich.

MOC BOŻEGO PRAWA

W Słowie Bożym jest moc wspierająca dobro, której nie można znaleźć w żadnym innym miejscu. Wyższy Krytycyzm jest w dużej mierze odpowiedzialny za wzrost bezprawia na świecie. „Zakon Pański jest doskonały, nawracający duszę” – zmieniający ludzką naturę. Wyższa Krytyka we wszystkich naszych szkołach i seminariach czyni straszne dzieło zniszczenia, w porównaniu z którym dzieła Woltera, Tomasza Paine’a i Roberta Ingersolla są niczym. Można zupełnie bezpiecznie powiedzieć, że trzy czwarte wszystkich absolwentów kończących wszystkie szkoły w ciągu ostatnich trzydziestu lat to osoby niewierzące w Biblię oraz że ich wpływ jest stale używany do podkopywania wiary u innych. Błędy, które doprowadziły do ich niedowiarstwa narażają swoim wpływem innych. Sama Biblia jest przedmiotem studiów i powinno się wierzyć tylko w to, czego ona naucza, bez względu na to czy odpowiada to naszym poprzednim wierzeniom, czy jest im przeciwnie.

BS'03,8-9.

CIEKAWOSTKI . . . . .

Unia Europejska (UE) jest nastawiana na duży rozwój. Dziesięć nowych krajów, w większości z byłego bloku radzieckiego, przyjęło zaproszenie do przyłączenia się do UE w 2004 r. Obecnie w UE jest 15 krajów.

Państwa kandydujące są nominalnie chrześcijańskie. Turcja, która jest państwem muzułmańskim, jednak ze świecką konstytucją, zapowiedziano, że rozpatrzenie jej kandydatury zostaje odroczone do 2004 roku, pomimo wstawiennictwa Zjednoczonego Królestwa i Stanów Zjednoczonych (które są poza UE). Turcja oskarża UE o dyskryminowanie jej z tego powodu, że jest spoza wspólnoty chrześcijańskiej. Jednak UE uważa, że Turcja powinna skierować swoją uwagę na własne problemy związane z prawami człowieka, zanim będzie można rozważyć jej członkostwo.

Wypuszczenie w styczniu 2002 roku Euro – jednej waluty dla całej Wspólnoty – obwołano wewnątrz UE jako sukces, chociaż wyniki są mieszane. Niemcy, największe państwo w UE i trzecie na świecie pod względem ekonomicznym, odnotowały gwałtowny spadek ekonomiczny i winą za to obarczają nieelastyczną politykę ekonomiczną UE wobec jej przedłużających się kłopotów.

UE, jako jednostka handlowa, stała się przeciwwagą dla ekonomicznej i handlowej siły Stanów Zjednoczonych. Jeżeli Unia będzie w stanie wchłonąć z sukcesem nowe państwa kandydujące, to jej siła ekonomiczna będzie ogromna i najbardziej prawdopodobne jest to, że zmieni ekonomiczny, finansowy i polityczny krajobraz całego świata w następnej dekadzie.

— Zebrane z różnych źródeł —

BS '03,9

Redaktor Naczelny personel *Sztandaru Biblijnego* oraz współpracownicy naszej międzynarodowej głównej siedziby zasyłają pozdrowienia chrześcijańskiej miłości dla naszych czytelników.

Dziękujemy za Wasze modlitwy, poparcie i zachętę.

Modlimy się o błogosławieństwo dla Was i Waszych domów i radujemy się razem z Wami z niewymownego daru Bożej Miłości, Jezusa, i wszystkiego, co Jego ofiara oznacza dla nas, wszystkich chrześcijan oraz, we właściwym czasie, dla świata w ogólności.

Niech 2003 rok zostanie was usiłujących iść wytrwale do przodu na drodze poświęcenia, i cieszących się nadzieją nadchodzącego Królestwa.

PYTANIA BIBLIJNE

WIARA A ŁATWOWIerność

PJaka jest różnica pomiędzy wiarą i łatwowiernością?

OWiara jako zaleta, dzięki której ktoś wierzy, może być zdefiniowana jako umysłowa ocena i poleganie serca na pewnych obiektach. W chrześcijańskiej wierze tymi obiektami są Bóg i Chrystus. Ta definicja jest oparta na Żyd. 11:1: „A wiara jest gruntem tych rzeczy, których się spodziewamy, i dowodem rzeczy niewidzialnych.” Druga część wersetu – „dowodem rzeczy niewi-

dzialnych” – jest częścią wiary przejawianą przez umysł, umysłową oceną.

Pierwsza część wersetu – „gruntem tych rzeczy, których się spodziewamy” – jest częścią wiary, przejawianą przez serce, jest poleganiem serca.

Umysłowa ocena obejmuje racjonalną pewność wiary, osiąganą przez poleganie na zadowalającym dowodzie, który pochodzi z wiarygodnego i prawdziwego źródła. Boskie nieomyłne Słowo, a szczególnie Jego obietnice, podtrzymywane przez Jego ducha i opatrności, dają chrześcijaninowi

mocną podstawę dla jego wiary. W świecie wiara jest zbyt swobodnie – i nieściśle – definiowana jako wierzenie w coś pozbawionego naukowej słuszności.

Nie ma rzeczywistej podstawy do łatwowierności

Łatwowierność, natomiast, jest zbyt swobodnym przyjmowaniem tego, co nie jest poparte dowodami lub ma zbyt słabe czy niewystarczające oznaki prawdziwości. Jest to wniosek wyciągany przez poleganie na czyjejs opinii, powiedzeniu czy przekomej prawdzie, która nie pochodzi z wiarygodnego źródła. Łatwowierność ma słabą, natomiast wiara ma niezawodną podstawę.

Wierzenie w niemożliwe do zrozumienia i niepojęte rzeczy jest łatwowiernością, a nie wiarą. Szatan chce, abyśmy wierzyli, że łatwowierność jest szczytem wiary, natomiast Bóg Jehowa ceni wiarę budowaną na *zrozumieniu* tego, co On nam objawia i zaprasza nas „Przyjdźcie teraz i rozsądzajmy razem” (Iz. 1:18, KJV).

Możemy powiedzieć, że szatan postępuje jak oszust, który jako swoje ofiary wybiera naiwne i nierozsądne osoby. Bóg jest mądrym Ojcem i nie pragnie powołać niemądrych, lecz inteligentne dzieci.

On cichym głosem mówi o swych tajemnicach – wspaniałych zarysach mądrości, zawartych w Jego Słowie – do słuchających uszu tych, którzy Go czczą i oznajmia im swoje przymierze (Ps. 25:14).

ZAZDROŚĆ, ZAWIŚĆ I POŻĄDLIWOŚĆ

P Zazdrość, zawiść i pożądliwość normalnie są uważane jako wady. Czy gdziekolwiek w Biblii one są użyte w pozytywnym znaczeniu?

O O zazdrości Biblia mówi: „Twarda jako grób zawistna miłość [zazdrość, KJV]; węgle jej jako węgle ogniste i jako płomień gwałtowny” (Pieśni 8:6; Przyp. 6:34). (Hebrajskie słowo *ginah* może też znaczyć zawiść.) Jednakże, istnieje właściwa zazdrość i Pismo Święte często wspomina o zazdrości Jehowy. To znaczy, że Bóg pragnie, aby nasze religijne uczucia, poświęcenie i lojalność były oddawane tylko Jemu. W 2 Moj. 20:5 czytamy, „Ja PAN Bóg twój, Bóg zawistny w miłości”, a 2 Moj. 34:14 mówi: „Nie będziesz się kłaniał Bogu innemu, przeto, że PAN jest, zawistny imię Jego, Bóg zawistny jest.” Odnosząc się do Kościoła, Apostoł mówi: „Albowiem gorliwym [zazdrocym, KJV] jestem ku wam gorliwością [zazdrością, KJV] Bożą; bom was przygotował, abym was stawił czystą panną jednemu mężowi Chrystusowi” (2 Kor. 11:2).

Zawiść nigdy nie jest dobrą cechą

Zawiść może być zdefiniowana jako pełna urazy lub niezadowolona świadomość i pożądanie czy-

jejj korzyści lub dóbr. W Piśmie Świętym zawiść nigdy nie jest przedstawiana jako dobra cecha, lecz jest wymieniona jako jeden z uczynków ciała, który, jeśli nie zostanie przezwyciężony, uniemożliwi odziedziczenie udziału w Królestwie (Gal. 5:19-21,26). Ten kto jest opanowany przez zawiść często usiłuje zniszczyć reputację drugiego, aby go poniżyć.

Inne wersety Biblii ostrzegające przed zawiścią to: Przyp. 14:30; Jak. 3:14-16 i 4:5. Kilka biblijnych przykładów zawiści to zachowanie Kaina w stosunku do Abla (1 Moj. 4:8); braci Józefa zawistnych wobec niego (1 Moj. 37:11,18-20; Dz.Ap.7:9); Saula wobec Dawida (1 Sam 18:8,9,29; 20:31) i kapłanów w stosunku do Jezusa (Mat. 27:18; Mar. 15:10; Jana 11:47-54).

Pożądliwość – dobra i zła

Pożądliwość pod wieloma względami jest podobna do zawiści. Ona może być zdefiniowana jako: (1) usilne dążenie do zdobywania i posiadania dóbr oraz korzyści należących do innych; a (2) w wiekach średnich ona znaczyła tak samo usilne, lecz nie grzeszne pragnienie. W tym dobrym (lecz obecnie rzadkim) znaczeniu, mówi o niej Apostoł w 1 Kor. 12:31 (KJV): „pożądaj usilnie lepszych darów” (porównaj 14:39). (*Nowa Międzynarodowa Wersja* mówi „żarliwie pragnij”)

Inną sprawą jest chcieć to, co posiada ktoś inny, jeśli to jest na sprzedaż, lecz grzech pojawia się wtedy, kiedy nie przestajemy pragnąć rzeczy, do których nie mamy żadnego prawa lub z którymi ktoś nie chce się rozstać. Przykładem tego jest opis o Królu Achabie i winnicy Nabota z 1 Królewskiej 21.

Obecnie to słowo prawie wyłącznie jest używane w negatywnym znaczeniu. A oto kilka z licznych wersetów biblijnych napominających przed pożądliwością: 2 Moj. 20:17; Kazn. 5:10,11; Łuk. 12:15-21; 16:14 i Żyd. 13:5.

Wśród biblijnych przykładów pożądliwości w złym znaczeniu jest Ewa, pożądająca zakazanego owocu (1 Moj. 3:6); Dawid, który wziął Betsabę (2 Sam. 11:2-5); Judasz zdradzający Jezusa (Mat. 26:15,16; Mar. 14:10,11; Łuk. 22:3-6) oraz Ananiasz i Safira zatrzymujący część pieniędzy obiecanych ze sprzedaży pola (Dz.Ap. 5:1-10).

Musimy pozbywać się grzesznej zazdrości, zawiści i pożądliwości jako uczynków ciała i diabła, które uniemożliwią nam osiągnięcie wiecznego życia, jeśli będziemy w nich trwać. Zamiast tego, starajmy się o ducha ufności i niesamolubnej miłości, który pomoże nam osiągnąć nasze dziedzictwo w Królestwie Bożym. Powinniśmy tłumić nasze własne preferencje oraz pragnienia i być zadowolonymi z tego, co mamy.

CZY GNIEW I OBURZENIE SĄ KIEDYKOLWIEK WŁAŚCIWE?

P Czy gniew i oburzenie są kiedykolwiek stosowne dla chrześcijanina?

O Pismo Święte wielokrotnie wspomina o gniewie i oburzeniu Jehowy, które oczywiście są dla Niego właściwe. Czasami Bóg gniewał się na cielesnego Izraela z powodu jego upartości i innych grzechów. Również, „Bóg gniewa się na niegodziwych” w ogóle (Ps. 7:11, KJV). Jego gniew kieruje się przeciw każdej niesprawiedliwości oraz przeciw dzieciom nieposłuszeństwa (Rzym. 1:18; Kol. 3:5,6).

Lecz Boski gniew nie jest gniewem niesprawiedliwości, złościwości czy samoobrony (jak gniew upadłych ludzi i demonów); on wynika raczej ze sprawiedliwego oburzenia, niezadowolenia lub opozycji do grzechu, inspirowanej przez Jego wielką miłość – przez umiłowanie prawdy i sprawiedliwości oraz Jego miłość do stworzeń zranionych przez grzech i błąd. Jego gniew jest zawsze w pełni nadzorowany przez Jego zalety sprawiedliwości, mądrości, mocy i miłości. Dlatego każde Jego karanie zamierzone wobec grzeszników, jest ani więcej ani mniej niż właściwe – sprawiedliwe karanie.

Jezus również ma ten sam rodzaj miłości oraz inne przymioty jako zalety nadzorujące. Lecz na przykład, Jego miłość do Faryzeuszy nie powstrzymała Go od gniewu, sprawiedliwego oburzenia wobec ich złych nauk i praktyk (Mat. 23:13-39; Mar. 3:1-5; 11:15-17).

Podobnie Apostołowie przejawiali sprawiedliwy gniew, oburzenie przeciw pewnym osobom. Lecz ten gniew był powodowany przez miłość – miłość do prawdy i Boga, których oni byli ambasadorami oraz miłość do ludzi zwiedzionych przez błąd. Proszę zwrócić uwagę na następujące wersety: Dz.Ap. 8:18-20; 2 Piotra 2:1-22 i 3 Jana 9,10.

Trzy cenne napomnienia (Efez. 4:26,27)

Lecz co z nami, którzy nie mamy tej szczególnej wnikliwości, jaką cieszyli się Jezus i Apostołowie? Przez Apostoła Pawła Bóg mówi nam: „Gniewajcie się a nie grzeszcie; słońce niech nie zachodzi na rozgniewanie wasze. Nie dawajcie miejsca diabłu” (Efez. 4:26,27). Gniew powodowany przez miłość, musi być przez miłość nadzorowany. On

---

Lecz Boski gniew nie jest gniewem niesprawiedliwości, złościwości czy samoobrony (jak gniew upadłych ludzi i demonów); on wynika raczej ze sprawiedliwego oburzenia, niezadowolenia lub opozycji do grzechu, inspirowanej przez Jego wielką miłość – przez umiłowanie prawdy i sprawiedliwości oraz Jego miłość do stworzeń zranionych przez grzech i błąd.

---

nie może być pobudzany przez złościwość (złą wolę) lub zawziętość w stosunku do winowajcy. Czasami sprawiedliwe oburzenie lub gniew musi z miłością, znacząco i przekonywająco „strofować” i „napominać” (2 Tym. 4:2), lecz ono pragnie pokuty czyniących zło wraz z towarzyszącymi temu uczynkami (Dz.Ap. 26:20).

Niebezpieczeństwo tkwi we wpadaniu w skrajności, tym samym popełniając grzech. Ktoś traci samokontrolę i wpada w niesprawiedliwy gniew i oburzenie, wściekłość, rozgoryczenie, mściwość, zawziętość i zacieklą nienawiść. Jesteśmy wyraźnie ostrzegani przed tymi grzesznymi skrajnościami (Gal. 5:20; Efez. 4:31; Kol. 3:8). Jednak, nie powinniśmy jedynie beczynnie stać i pozwolić, aby prawda była obalana, a błąd triumfował (Izaj. 59:14). Każdy wierny żołnierz krzyża powinien wysoko podnosić królewski sztandar prawdy i sprawiedliwości oraz dzielnie, lecz taktownie, bronić prawdy.

Jesteśmy napominani „słońce niech nie zachodzi na rozgniewanie wasze”, to znaczy, niech nasz gniew nie trwa tak długo, aby przerodził się w rozgoryczenie, złościwość, nienawiść czy mściwość, lecz niech to będzie jedynie taki gniew, jaki jest kontrolowany przez miłość i niech nie trwa dłużej niż to konieczne. W wielu okolicznościach nasz gniew skończy się przed końcem dnia. Jeśli mamy skłonności do pozostawania w (niesprawiedliwym) gniewie, powinniśmy modlić się do Boga o pomoc i kierować nasze serca i umysły do tych części Słowa Bożego, które pomogą nam zachować samokontrolę i rozproszą niesprawiedliwy gniew. Wersety biblijne takie jak Przyp. 16:32; 25:28 i inne wymienione wyżej, mogą okazać się pomocne. Nasz gniew rzadko powinien się przejawiać w samoobronie.

BS, '03,10-11.

Z ostatniej chwili .....

Informujemy, że na konwencji w Orłówce (28-30 czerwca) oraz na letnie konwencji w Polsce przybędzie br. John Detzler, pielgrzym pomocniczy z USA.

Bieżący oraz poprzednie numery **Sztandaru Biblijnego** można znaleźć na stronie internetowej

<http://epifania.pl>

Poprzez ten adres osiągalne są podobne strony w USA, we Francji, Niemczech oraz Wielkiej Brytanii